

De KK-verkiezing

‘Laat maar, dat doe ik wel,’ zei Jasmijn. Ze pakte Moon de pleeborstel af.

‘Waarom?’ Moon keek verbaasd om. Ze zat op haar knieën op de betonnen vloer van het was- en plashok in de Holte. ‘Het is mijn beurt, hoor. Jij hebt het toch pas gedaan?’

Waarom wilde de Genezer vrijwillig de wc’s schoonmaken?

‘Ja, maar jij moet als een speer naar het centrum. Je hebt nog tien minuten om je in te schrijven.’ Jasmijn zwaaide met de pleeborstel door de lucht.

‘Hé! Spetter niet zo, viezerik! Voor wat dan?’

‘Voor de KK-verkiezing natuurlijk!’

‘Huh?’ zei Moon.

‘De avond voor Astalabiesta is er toch feest?’ zei Jasmijn.

Moon knikte. Het was het grootste feest van de hele zomer.

‘Nou, één jongen en één meisje zijn daar de eregasten. De Kei en de Kanjer – KK.’

‘Maar wie zijn dat dan?’ Moon snapte het nog steeds niet.

‘Nou, we moeten ze eerst nog kiezen, hè,’ zei Jasmijn. ‘Ik ga op jou stemmen. Maar dan moet je je wél opgeven. Schiet op nou! Straks haalt Mark die lijst weg.’

‘Doe jij ook mee?’ vroeg Moon.

Jasmijn lachte. ‘Doe niet zo gek. Jij bent toch veel populairder. En mooier.’

Moon beet op haar lip. Tja, ze wist dat ze er leuk uitzag. En Jasmijn keek misschien tegen haar op. Niet speciaal omdat Jasmijns mond vervormd was door een litteken, maar gewoon, omdat bijna alle meisjes tegen Moon opkeken.

‘Maar...’

Jasmijn leek nu een beetje boos.

‘Doe nou niet net of je het zelf niet weet! Je moet echt meedoen. Al mijn vriendinnen willen op jou stemmen, en een heleboel jongens ook. Jakko zéker.’

Moon glimlachte. Was ze soms geliefder dan ze dacht? Tja, als het zó zat...! Ze bedankte Jasmijn en fietste gauw naar Akropolis.

De avond voor Astalabiesta mochten alle bewoners van Drakeneiland optreden. Haar vriendin Marisol had samen met Moon iets willen doen. Kunsten maken, of dansen. Verschrikt had Moon geroepen dat Marisol niet goed wijs was. Moon was zo lenig als een lantaarnpaal! Toen had Marisol heel gek gekeken, alsof ze dacht dat Moon niet mee wilde doen. Gelukkig hoefde je als Kanjer alleen maar mooi te zijn.

In de Kale Heuvels kwam ze Sanjay tegen, de Fluitist uit de Diepte. Toen hij haar zag, legde hij zijn hand op zijn borst en boog zijn hoofd – de manier waarop Drakeneilanders elkaar groetten. In zijn hand hield hij een lege meelzak. De wijsvinger van zijn andere hand legde hij tegen zijn lippen.

‘Sst! Daar ligt er een. Maak hem niet wakker,’ fluisterde hij.

‘Wie ligt daar?’ vroeg Moon ongerust.

‘Een slang. Ik moet er nog twee vangen voor mijn nummer. Ik ga slangen bezweren op het feest,’ zei Sanjay. Opeens dook hij onder een struik, de zak voor zich uit.

Toen hij weer overeind kwam, kronkelde de zak wild, en er kwam woest gesis uit. Sanjay zwaaide er triomfantelijk mee voor Moons neus.

‘Ga weg, engerd,’ zei Moon. Ze fietste gauw door.

Boven het centrale plein in Akropolis stond Myrna. Ze balanceerde op een dik touw, zo te zien van een vissersboot, want er hingen slierten zeewier aan. Het was tussen de schoorsteen van de bakkerij en de eik midden op het plein gespannen.

Moon remde.

‘Laat me raden!’ riep Moon naar boven. ‘Je oefent voor Astalabiesta!’

Myrna was de Huisvester van Drakeneiland. Moon had haar nog nooit eerder kunsten zien uithalen. Het leek wel alsof het naderende feest iedereen het hoofd op hol had gebracht. Sanjay met die slangen en Myrna op het hoge koord – dat was levensgevaarlijk!

‘Je bent gek,’ zei Moon.

‘Bemoei je er niet mee!’

Moon schrok een beetje van Myrna’s boze gezicht.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Breek je nek dan maar.’ Ze lachte erbij om te laten zien dat ze het als grapje bedoelde. Gelukkig, Myrna lachte terug.

Aan de stam van de dikke boom, naast de Wetten, hing een gekleurd vel papier dat Moon nog niet eerder had gezien.

KEI EN KANJER

KANDIDATEN

Kei

Mark, Spellier
Ruben, Fietsenmaker
Fouad, Parlevinker
Jeroen, Koddebeier
Sjoerd, Verslaggever
Gerrit, Muzikant
Marnix, Aanklager
Jakko, Geitenhoeder
Stijn, Magazijnmeester
Losbol, Schilder

Kanjer

Marisol, Parlevinker
Ronda, Krantenbezorger
Meral, Limonadeverkoper
Lisa, Danseres
Lena, Danseres

Dus Marisol deed ook mee. Raar, daar had ze niets over gezegd. Nou ja, ze hadden het allebei druk gehad. Ze bekeek de lijst nog een keer.

‘Marisol wordt de Kanjer. De beste die er is.’ Mark de Spellier stond ineens achter haar.

‘Dus ik hoef het niet eens te proberen?’ Moon hield haar hoofd schuin en deed haar ogen half dicht. Zo keek ze hem aan. Jongens konden daar meestal niet zo goed tegen.

Maar Mark was immuun.

‘Ach, jij bent Marisols beste vriendin,’ zei hij. Jij krijgt vast wel een páár stemmen.’

Moon grinnikte. ‘Lekker bot ben jij!’ Ze was niet beledigd. Mark zag nou eenmaal alleen maar Marisol. Zij was waarschijnlijk de enige reden dat Mark zelf meedeed.

Maar misschien had hij gelijk. Misschien maakte Moon echt geen kans. Ze aarzelde. Toen schreef ze toch haar naam maar onder aan de lijst met Kanjer-kandidaten: *Moon, Schatkistbewaarder*.

‘Nou, veel succes!’ zei iemand – iemand die dat niet zo erg leek te menen. Moon keek opzij. Onder de luifel van de bakkerij stonden Lisa en Lena, elk met een krentenbol. Moon lachte naar ze. Lena oogknipperde liefjes terug.

‘Weet Marisol dat jij ook meedoet?’ vroeg ze.

‘Daar is ze vast niet blij mee!’ riep Lisa.

‘Of doe je het daar juist om?’ vroeg Lena. ‘Je gunt het Marisol niet, hè?’

Lisa en Lena grepen elkaars hand en renden weg. Zelfs als ze holden, leek het alsof ze dansten. Maar ze lieten Moon achter met een naar gevoel.

Toen ze later met Marisol op de rand van hun veranda zat, leek alles weer gewoon. Het schemerde. Overal op het eiland steeg de rook van kookvuurtjes op. Marisol had tomatensoep gemaakt en ze bakten brood aan stokken boven hun vuurtje. Ze kletsten wat; Marisol vertelde wat de Parlevinkers die dag hadden besloten, Moon biechtte op dat ze ook meedeed aan de KK-verkiezing.

‘Leuk,’ zei Marisol, maar ze klonk niet erg enthousiast.

Moon vroeg: ‘Waarom wist ik eigenlijk niet dat jij ook meedoet?’

‘Dat wist je toch?’ vroeg Marisol.

Moon schudde haar hoofd zo wild dat de krullen in haar gezicht wapperden en ze moest niezen van de haren in haar neus. 'Ik wist van die hele verkiezing niks af. Jasmijn zei het. Ik dacht dat jij een dansnummer zou doen.'

'In mijn eentje?'

Moon haalde haar schouders op. Was dat haar schuld dan? Het maakte haar kribbig.

'Flauw dat je niks hebt gezegd,' zei ze.

Marisol sprong op. Zij kon nooit zo lang stilzitten.

'Marisol, je vindt het toch niet erg als ik meedoe? Het is maar voor de lol.' En om erachter te komen hoe geliefd ze was, maar dat zei ze er niet bij. Ze schaamde zich er een beetje voor.

'O, die verkiezingen kunnen me niets schelen,' zei Marisol. 'Ik heb me alleen opgegeven omdat Mark het wou. Ik kwam net langs toen hij die lijst ophing. Hij denkt dat ik ga winnen. En omdat jij toch niet wilde dansen...' Marisol zuchtte. 'Ik heb hier alleen maar jou.'

Moon zweeg verbaasd. Iedereen vond Marisol aardig! Ze draaide haar broodje boven de gloeiende houtskool, wachtend of er nog meer zou komen. Maar Marisol begon te neuriën. Het was een wijsje dat Moon haar wel eens vaker hoorde hummen.

'Wat zing je toch altijd?' vroeg ze.

'Een kinderliedje dat mijn broertje altijd zingt als hij iets stouts heeft gedaan. Vroeger tenminste, voordat... *In de maneschijn*... Het wil niet meer uit mijn hoofd. Hé, Moon?'

'Mm?'

'Ik kan met niemand anders over thuis praten. Alleen met jou.'

Moon blies op haar broodje, dat precies bruin genoeg was. Ze klopte erop en het klonk hol, dus het was gaar. Al

etend luisterde ze naar de krekels. Fijn was het toch op Drakeneiland.

‘Weet je...’ begon Moon, ‘jij bent mijn beste vriendin dus je kunt gerust eerlijk tegen me zijn... Denk je dat ik veel stemmen krijg? Volgens Mark niet.’

‘Begin je nou alweer over die verkiezingen?’ Marisol klonk een beetje knorrig. En toen durfde Moon er niet over door te gaan.

‘Heb jij weleens last van bukziekte?’ vroeg Marisol na een stilte.

‘Nee, jij?’ Moon wist niet precies hoe dat voelde, bukziekte. Dat was als je steeds moest doen alsof je een steentje uit je schoen haalde – om de tranen in je ogen te verbergen. Sommige kinderen verlangden hevig naar huis. Jelle de Visser bijvoorbeeld. Zijn hamster was weggelopen en nu leed Jelle aan bukziekte.

Maar Moon zelf wilde helemaal niet naar huis. Juist niet... Daar kreeg ze elke dag te horen wat een geweldige bofkont ze was. Verwend. En hoe moeilijk haar moeder het wel niet had, met haar geldzorgen en haar werkzorgen en haar gewone zorgen. En dan nog haar Moon-zorgen. Haar moeder had alleen maar last van haar. Zonder kind zou haar moeder een wereldbaan hebben, en genoeg geld, plus nog een nieuwe man en diamanten om haar hals.

‘Ik vind het juist heerlijk hier,’ zei Moon.

‘Overdag wel,’ zei Marisol. ‘Maar ’s nachts... Soms, als jij in slaap gevallen bent, heb ik het gevoel dat ik helemaal alleen op het eiland ben. Dat er niemand meer is. En hoe harder ik lig te luisteren, hoe stiller het lijkt.’

Moon bestudeerde Marisols gezicht in het springende licht van het vuur.

‘Je gaat toch niet vragen of je naar huis mag?’ vroeg ze angstig toen Marisol geen antwoord gaf. Kinderen die

héél erg heimwee hadden, mochten weg als de Snorre-vrouw met haar boot kwam. Sandra was met Toedeledokie vertrokken, en Jelle zou misschien met Astalabiesta gaan.

‘Nee... Maar als jij er niet was...’ zei Marisol.

‘Ik bén er toch!’ zei Moon. ‘We blijven vriendinnen tot Ajuparaplu – en nog langer. Altijd.’

‘Verdozie!’ riep Marisol. Maar dat was omdat haar brood verkoold was, met de stok erbij.